

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 761/2017-9

Ústavný súd Slovenskej republiky neverejnou zasadnutím senátu 12. decembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Peružekom, Hollého 20, Hlohovec, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 13 S 156/2012 zo 4. marca 2015 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžo 134/2015 z 26. apríla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júla 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta

porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 S 156/2012 zo 4. marca 2015 (ďalej len „rozhodnutie krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžo 134/2015 z 26. apríla 2017 (ďalej len „rozhodnutie najvyššieho súdu“; rozhodnutie krajského súdu a rozhodnutie najvyššieho súdu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal na krajskom súde žalobu (ďalej len „správna žaloba“), ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave (ďalej len „správny orgán“) sp. zn. AA/2012/23766/8735/OPČ-SSZ zo 14. mája 2012. Správny orgán preskúmaným rozhodnutím potvrdil súhlas daný Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky na rozviazanie štátnozamestnaneckého pomeru so sťažovateľom (výpoveďou) a zároveň zamietol sťažovateľom podané odvolanie.

Krajský súd (v napadnutom rozhodnutí krajského súdu) sťažovateľom podanú správnu žalobu zamietol. Organizačnú zmenu v služobnom úrade, ktorá skončenie štátnozamestnaneckého pomeru založila, vyhodnotil ako relevantný a zákonný dôvod výpovede. Špecifickou okolnosťou prípadu je, že sťažovateľ je občan so zdravotným postihnutím, teda stratu zamestnania pociťuje intenzívne. Vo veci v tomto kontexte poukazuje aj na rodinné pomery. Predloženou sťažnosťou sa snaží preukázať, že príslušné orgány verejnej moci vo veci nevyvinuli dostatočnú iniciatívu na jeho zaradenie na iné vhodné štátnozamestnanecké miesto. Okrajovo namieta tiež miestnu príslušnosť krajského súdu na rozhodnutie. Skutkovo aj právne opakuje skutočnosti namietané v konaní. Ústavnému súdu predkladá tvrdenie o chybnjej lustrácii v registri obyvateľov, na základe ktorej mala byť vec postúpená na rozhodnutie nepríslušnému krajskému súdu. Z tvrdenia o miestnej nepríslušnosti krajského súdu implicitne odvodzuje zásah do základného práva na zákonného sudcu.

Na základe uvedeného sťažovateľ v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 S 156/2012 zo 4. marca 2015 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo 134/2015 z 26. apríla 2017 bolo porušené jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu zrušil, aby vec vrátil na ďalšie konanie a aby sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2

zákona o ústavnom súde. Najprv sa venoval časti sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu.

Z princípu subsidiarity ako jedného zo základných pojmových znakov právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ochranu pred ústavným súdom nemožno využiť súčasne alebo pred inými prostriedkami nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii, ale že sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných právnych možností nápravy naďalej dochádza k porušovaniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 21/02).

Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie krajského súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutie krajského súdu, keďže ho už meritórne preskúmal na základe odvolania najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

Ďalej sa ústavný súd zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorá smerovala proti napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistujú zásadné odlišnosti (m. m. II. ÚS 71/97), čo umožňuje, aby sa ich namietané porušenie preskúmavalo spoločne.

Podstata argumentácie sťažovateľa spočíva v tvrdení, že príslušné orgány verejnej moci vo veci nevyvinuli dostatočnú iniciatívu na jeho zaradenie na iné vhodné štátnozamestnanecké miesto, resp. že táto nedostatočná iniciatíva bola súdmi akceptovaná, čím sú ako vadou spočívajúcou v svojvôli zaťažené napadnuté rozhodnutia. Namietaná je tiež miestna príslušnosť krajského súdu na rozhodnutie.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou

inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavný súd poukazuje i na skutočnosť, že nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov.

Pretože najvyšší súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia krajského súdu, vec je potrebné chápať komplexne.

Krajský súd sa k meritu veci vyjadril takto: *„Súd považuje za potrebné opakovane uviesť, že v danej veci súd preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v rozhodujúcom znení, pozn.) vo veci udelenia predchádzajúceho súhlasu so skončením štátnozamestnaneckého pomeru so žalobcom (§ 50 zákona o štátnej službe) z dôvodu zrušenia štátnozamestnaneckého miesta, pričom služobný úrad nemal pre štátneho zamestnanca (žalobcu) iné vhodné štátnozamestnanecké miesto (§ 47 písm. b), zákona o štátnej službe). Predmetom súdneho prieskumu nie je rozhodnutie zamestnávateľa - MS SR - o skončení štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou so žalobcom.*

Súd konštatoval, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že žalobca nastúpil do štátnej služby na Ministerstvo spravodlivosti SR od 15. apríla 2000 do oddelenia dokumentácie zločinov komunizmu. Od 3. júna 2002 bol vymenovaný do prípravnej štátnej

služby a od 26. mája 2004 do stálej štátnej služby do funkcie odborný radca v odbore štátnej služby 1.02 Kancelárie predstaviteľa štátnej moci. Dôvodom skončenia štátnozamestnaneckého pomeru bola organizačná zmena v služobnom úrade - zrušenie Oddelenia pre dokumentáciu zločinov komunizmu od 1. apríla 2006. MS SR doručilo správny orgán 1. stupňa dňa 1. marca 2010 žiadosť o udelenie súhlasu so skončením štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou so žalobcom podľa zákona č. 400/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov, pretože išlo o občana so zdravotným postihnutím. Štátnozamestnanecký pomer žalobcu skončil dňom 30. septembra 2012 po uplynutí dvojmesačnej výpovednej doby podľa § 46 ods. 1, písm. b), zákona o štátnej službe z dôvodu zrušenia štátnozamestnaneckého miesta, na ktoré bol žalobca pridelený na výkon štátnej služby a to po predchádzajúcom súhlase, ktorý vydal podľa § 50 zákona o štátnej službe príslušný úrad práce, sociálnych vecí a rodiny.

Súd tiež konštatuje, že žalobca je poberateľom invalidného dôchodku od 14. marca 2006.

Žalovaný, resp. správny orgán 1. stupňa, v správnom konaní zisťoval, či zamestnávateľ mohol zaradiť žalobcu na iné vhodné štátnozamestnanecké miesto. Zamestnávateľ predložil listinné dôkazy o tom, že po zrušení Oddelenia pre dokumentáciu zločinov komunizmu od 1. apríla 2006 nemal v rezorte spravodlivosti vrátane krajských a okresných súdov, ako aj ostatných rezortov, také štátnozamestnanecké miesto, na ktoré by mohol byť žalobca zaradený do štátnej služby s prihliadnutím na jeho kvalifikáciu, odbornosť a najmä zdravotný stav.

Právomoc žalovaného udeliť predchádzajúci súhlas na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru vyplýva z § 13 ods. 1, písm. e), bod 3, zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti v znení neskorších predpisov. Rozhodnutie je preskúmateľné súdom v správnom súdnictve podľa § 70 ods. 5 zákona o službách v zamestnanosti.

Z citov. právnej úpravy teda vypláva, že do pôsobnosti úradu práce sociálnych vecí a rodiny patrí rozhodovať o udelení alebo neudelení predchádzajúceho súhlasu 18c) zamestnávateľovi na skončenie pracovného pomeru výpoveďou zamestnancovi, ktorý je občanom so zdravotným postihnutím, alebo na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou štátnemu zamestnancovi, ktorý je občanom so zdravotným postihnutím, alebo na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou štátnemu zamestnancovi, ktorý je

občanom so zdravotným postihnutím (§ 13 ods. 1, písm. e/, bod 3 zákona č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti v znení neskorších predpisov)...

Súd nepovažoval námietky žalobcu o tom, že zamestnávateľ pri hľadaní jeho ďalšieho zamestnaneckého uplatnenia konal len formálne a jeho nečinnosťou došlo k zmareniu jeho ďalšieho pracovného uplatnenia na úrade Inšpektorátu práce Bratislava, za dôvodné. List Inšpektorátu práce Bratislava z 12. apríla 2010 nemožno považovať za záväzné vyjadrenie k dočasnému, resp. trvalému preloženiu žalobcu na výkon štátnej služby na tomto úrade v zmysle § 33 zákona o štátnej službe. Názor žalobcu, že došlo k uzavretiu záväznej dohody o jeho preložení na výkon štátnej služby na Inšpektorát práce Bratislava a že k jeho preloženiu postačoval len súhlas vedúceho služobného úradu MS SR o uvoľnení z doterajšej funkcie, nie je ničím podložený. List Inšpektorátu práce Bratislava z 12. apríla 2010 mal informatívny charakter o možnosti zaradenia na výkon štátnej služby po splnení podmienok uvedených v § 33 zákona o štátnej službe. Splnenie zákonných podmienok v zmysle citov. ustanovenia zákona o štátnej službe neboli v danej veci preukázané.

V konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného nebolo možné prihliadnúť na nepriaznivú osobnú a rodinnú situáciu v rodine žalobcu po strate zamestnania, pretože nejde o zákonné dôvody, ktoré by bránili skončiť štátnozamestnanecký pomer výpoveďou z dôvodu organizačných zmien.

Súd uzavrel, že žalovaný dostatočne zistil skutkový stav vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou z dôvodu organizačných zmien so žalobcom, ktorý je občanom so zdravotným postihnutím a na základe takto zisteného skutkového stavu dospel k správne právnemu záveru, že boli splnené podmienky na vydanie predchádzajúceho súhlasu podľa § 50 zákona o štátnej službe.“

Najvyšší súd po odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu krajského súdu k meritu veci dodal: „Najvyšší súd sa stotožňuje s právnymi závermi a logickými argumentmi krajského súdu, a preto nie je dôvodné opakovať pre účastníkov konania známe skutočnosti a pre správnosť rozhodnutia uvádza nasledovné dôvody. K odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa jeho podania z 27. apríla 2010, odvolací súd udáva, že na trvalé preloženie zamestnanca na základe žiadosti zamestnanca zákon o štátnej službe vyžaduje jeho písomnú žiadosť

a písomný súhlas s trvalým preložením na iný služobný úrad. Uvedeným podaním žalobca dal na vedomie vedúcemu služobného úradu možnosť trvalého preloženia na Inšpektorát práce. Zároveň nenavrhol ako sa má vedúci s predmetným podaním vysporiadať, resp. dal mu podanie na zváženie. Následne si mal žalobca podať žiadosť o trvalé preloženie na iný služobný úrad spolu s jeho písomným súhlasom Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, čo predstavuje oficiálny a zákonný postup. Ani z odpovede však nie je zrejmé, či Inšpektorát práce disponoval voľným štátnozamestnaneckým miestom vhodným pre žalobcu, preto ani žalobca nemôže vyslovene uvádzať, že Inšpektorát práce mal pre neho voľné štátnozamestnanecké miesto, ani tvrdiť, že žalovaný mu zmaril možnosť preloženia, nakoľko o trvalé preloženie ani nepožiadaval. V tomto smere je obrana žalobcu bezdôvodná.

Žalobca v odvolaní ďalej namietal, že žalovaný zisťoval iné vhodné štátnozamestnanecké miesta len formálne. V administratívnom spise sa nachádza elektronická komunikácia žalovaného s vedúcimi služobných úradov na všetkých krajských súdoch v Slovenskej republike, ktoré vo svojich odpovediach uvádzali aj voľné miesta na okresných súdoch v ich územných obvodoch. Odpovede boli negatívne, až na jednu výnimku, ktorú predstavovala odpoveď Krajského súdu v Nitre, v ktorej bolo uvedené, že na Okresnom súde Komárno sú tri voľné miesta na pozíciu odborného referenta - asistent senátu, kde sa však vyžaduje strojopis a rýchlosť písania vo frekvencii 250 úderov za minútu. Podľa odvolacieho súdu, nejde o vhodnú pozíciu pre žalobcu, ktorý má kvalifikačné predpoklady vyššie ako sa vyžaduje na uvedenú pozíciu, preto by podľa názoru súdu žalobca nemal ani záujem o túto pracovnú pozíciu. Tvrdenie žalobcu o formálnom prístupe Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a jeho zavádzaní je preto účelové.

K namietanému postúpeniu veci Krajským súdom v Bratislave Krajskému súdu v Trenčíne na základe uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S/194/2012-37 z 5. septembra 2012, odvolací súd uvádza, že v danom prípade sa miestna príslušnosť súdu riadi v zmysle § 246a ods. 1 O.s.p. podľa všeobecného súdu navrhovateľa, ak ide o orgán s celoslovenskou pôsobnosťou. Na základe lustrácie pobytu žalobcu v Registri obyvateľov Slovenskej republiky bolo zistené, že bydlisko žalobcu, zhodné s označením v žalobe je: [REDACTED], ktoré patrí do obvodu Krajského súdu v Trenčíne. Nakoľko žalovaný je správnym orgánom s celoslovenskou pôsobnosťou a bydlisko žalobcu je v obvode Krajského súdu v Trenčíne, nie Krajského súdu v Bratislave,

Krajský súd v Bratislave správne postupoval, keď postúpil vec vecne a miestne príslušnému Krajskému súdu v Trenčíne. V danom prípade pre posudzovanie miestnej príslušnosti je irelevantné sídlo zamestnávateľa Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, či sídlo žalovaného, preto predmetná námietka žalobcu je nedôvodná.“

Ústavný súd poukázaním na obsah odôvodnení napadnutých rozhodnutí dospel k záveru, že všeobecné súdy dali v prejednávanej veci jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v konaní nastolil. V napadnutých rozhodnutiach je primeraným spôsobom vysvetlené, ako súdy dospeli k záveru o nevyhnutnosti rozhodnúť vec v neprospech sťažovateľa. Z napadnutých rozhodnutí je rovnako zrejmé, ako sa súdy vysporiadali s tými z argumentov sťažovateľa, ktoré mali pre rozhodnutie podstatný význam a ktoré sťažovateľ používa aj v konaní pred ústavným súdom. Odôvodnenie napadnutých rozhodnutí v žiadnom aspekte nejaví známky svojvôle. Z uvedených dôvodov nie je namieste, aby ústavný súd zasahoval do činnosti všeobecných súdov.

K namietanej miestnej nepríslušnosti krajského súdu na rozhodnutie veci je potrebné uviesť, že odvolacím orgánom revidujúcim správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu bol najvyšší súd, teda súd, ktorý by rozhodoval o odvolaní aj proti rozhodnutiu iného krajského súdu (podľa názoru sťažovateľa už miestne príslušného). Ústavný súd v určení miestnej príslušnosti (vychádzajúc z tvrdenia sťažovateľa o chybe lustrácie v registri obyvateľov) nevzhliada zámer ovplyvniť spor a vec, tak ako je rozhodnutá (vychádzajúc najmä z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu), považuje za rozhodnutú ústavne konformne. V uvedenom kontexte nie je námietka o miestnej nepríslušnosti krajského súdu na rozhodnutie veci námietkou pre spor významnou.

Námietka o zásahu do základného práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 ústavy) vychádza z určenia pravdivosti premisy o rozhodovaní veci miestne nepríslušným krajským súdom a prečo určenie pravdivosti takej premisy nie je pre spor významné, už bolo zdôvodňované. Z uvedených dôvodov ústavný súd nepovažuje ani námietku o porušení čl. 48 ods. 1 ústavy za opodstatnenú.

Z už uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite sťažnosti (zrušenie napadnutých rozhodnutí, vrátenie veci na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2017